

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **VIKTORIAPLAY, a.s.**, se sídlem Liberec, Nitranská 1, zastoupeným Mgr. Karlem Volfem, advokátem, se sídlem AK Praha 5, Jindřicha Plachty 28, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Brno, Malinovského náměstí 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.7.2012, č. j. MMB/0238620/2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 13.7.2012, č. j. MMB/0238620/2012, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.712,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Karla Volfa, advokáta se sídlem AK Praha 5, Jindřicha Plachty 28.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 17.9.2012 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 13.7.2012, č. j. MMB/0238620/2012, jemu předcházející rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Královo Pole, ze dne 14.5.2012, č.j. BKPO/61351/12/2100, a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správce poplatku, a to

platební výměr na místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj v celkové částce 339.209 Kč za ve výroku specifikovaná zařízení za období od 1.7.2009 do 30.6.2010.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů. Žalobce spatřoval pochybení žalovaného při rozhodování o vzniku poplatkové povinnosti, dále namítl porušení některých ze stěžejních principů státní správy a dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Meritem sporu je dle žalobce otázka přípustnosti podřazení pojmu jiné technické herní zařízení pod pojem výherního hracího přístroje z hlediska vzniku poplatkové povinnosti podle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném do 15.6.2010, resp. do 31.12.2010. Zároveň žalobce odkázal na text odvolání.

[3] Žalobce v podrobném odůvodnění uvedl, že mu nevznikla poplatková povinnost za výherní hrací přístroj tak, jak mu byla uložena, neboť žádný výherní hrací přístroj v územním obvodu správce poplatku neprovozoval. Neztotožnil se s konstrukcí podřazení koncových videoloterijních terminálů pod pojem výherního hracího přístroje s tím, že v této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť si odporuje.

[4] Zákon o místních poplatcích dle žalobce v příslušném znění pojem jiné technické herní zařízení neznal. Žalobce uvedl, že v rozhodném období provozoval v obvodu prvostupňového správce místního poplatku jedno jiné technické herní zařízení, a to systém MULTIVEGAS, avšak toto zařízení je technicky odlišné od zpoplatňovaných výherních hracích přístrojů. Podle žalobce bylo právo vybírat poplatek za jiné technické herní zařízení přiznáno obcím až novelou provedenou zákonem č. 183/2010 Sb. s účinností od 16.6.2010 a na území města Brna v souvislosti s vyhláškou č. 9/2010 s účinností od 1.7.2010. Rozhodnutí, opírající se o argumentaci, že žalobce provozoval výherní hrací přístroje, je tak nezákonné.

[5] Argumentaci žalovaného nálezem Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 29/10 považoval žalobce za účelovou s tím, že citovaný náleze se týkal regulací umísťování výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení. Následně žalobce shrnul legislativní vývoj v oblasti místních poplatků. Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích jednoznačně rozlišuje mezi dvěma různými technickými zařízeními, pro které je stanoven odlišný režim. Dle žalobce se v případě VLT jedná o technicky odlišná, jiná zařízení než VHP. Nadto VLT mají jiný režim povolení a není možné snažit se podsunout VLT pod jakýkoliv jiný pojem nepřiměřeně extenzivním výkladem.

[6] Následně žalobce napadl i vypořádání odvolacích námitek s tím, že žalovaný myslně dovozuje, že žalobce nenapadl způsob výpočtu místního poplatku. Žalobce odkázal na příslušnou pasáž odvolání. Závěrem namítl, že by v souzené věci měla být uplatněna zásada v pochybnostech mírněji, resp. ve prospěch poplatníka.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[7] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 10.10.2012, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že jak žalobce tak žalovaný uvedli své argumenty již v odvolacím řízení, proto v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah předkládaného správního spisu odkázal. Zároveň uvedl, že je přesvědčen, že koncová zařízení

CLS bylo možno podřadit pod pojem VHP, a proto tato zařízení podléhala poplatku i v období před 15.6.2010.

[8] Na rozdíl od žalobce je žalovaný přesvědčen, že nález Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 29/10 má určitý zobecňující přesah, pokud jde o použití definice výherního hracího přístroje, a smyslem změny zákona o místních poplatcích bylo jednoznačně zajistit, aby VLT poplatku podléhala. Dle žalovaného nebylo ve věci významné posuzování technických odlišností, ale možnost podřazení VLT pod pojem VHP v širším pojetí. Z pohledu obecné spravedlnosti nemůže stanovisko žalobce obstát, jelikož akceptací názoru a metodického vedení obcí ze strany ministerstva financí, byly bezmocné proti šíření hazardních her a jejich negativních externalit. V souvislosti s uvedeným pak žalovaný uvádí nález Ústavního soudu ze dne 3.1.2012, sp. zn. Pl. ÚS 170/11.

[9] V rámci repliky, doručené soudu dne 5.11.2012, se žalobce podrobněji vyjádřil k nálezu Ústavního soudu ve věci sp.zn. Pl. ÚS 29/2010 s tím, že setrval na názoru, že tento nález je žalovaným chybně interpretován a netýkal se zpoplatňování elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení. Ke zpoplatnění zařízení typu jiné technické herní zařízení odkázal na vyhlášku č. 9/2010, která zpoplatnění zavedla s účinností od 1.7.2010, předcházející vyhláška jiné technické herní zařízení neregulovala. Žalobce nesouhlasil ani s názorem žalovaného, že z pohledu obecné spravedlnosti nemůže stanovisko žalobce obstát.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[10] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, že napadené rozhodnutí žalovaného nebylo vydáno v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[11] V souzené věci nezbylo soudu než zrušit žalobou napadené rozhodnutí, aniž by se soud zabýval v podrobnostech jednotlivými žalobními námitkami, pro absolutní nepřezkoumatelnost a procesní vady provázející celé řízení.

[12] Z obsahu prvostupňového rozhodnutí se jeví, že toto rozhodnutí bylo vydáno jak podle údajů sdělených poplatníkem, tedy zřejmě důkazů, tak podle pomůcek, když prvostupňový správce místního poplatku v odůvodnění (!?!) uvádí, že některých VHP „byl nucen přikročit k vyměření poplatku dle pomůcek – seznamu, poskytnutého z MF, poněvadž poplatník k těmto VHP neposkytl žádné informace.“

[13] Podle ustanovení § 98 odst. 1 daňového řádu nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Uplatnění tohoto postupu při stanovení daně se uvede ve výroku rozhodnutí.

[14] Ve výroku prvostupňového rozhodnutí (ani v jeho záhlaví ani ve vlastní výrokové části) není jediná zmínka o vyměření poplatku podle pomůcek, a to ani slovní ani odkazem na příslušné ustanovení daňového řádu. Jelikož uvedení způsobu vyměření daně podle pomůcek

ve výroku je základní náležitostí platebního výměru vydaného podle pomůcek, nejsou v případě platebního výměru splněny jeho základní náležitosti.

[15] Určení, zda se jedná o platební výměr vydaný podle pomůcek, je pro věc zásadní.

[16] V případě, že se jedná o platební výměr podle pomůcek (jak tomu nasvědčuje odůvodnění), tak tomu měl odpovídat i přezkum v rámci odvolacího řízení. Zároveň by již z platebního výměru mělo být v případě stanovení poplatku podle pomůcek jasné, zda je poplatek stanovován podle pomůcek s ohledem na nesplnění povinnosti podle ustanovení § 92 odst. 4 daňového řádu nebo s ohledem na nesplnění povinnosti podle ustanovení § 145 odst. 1 daňového řádu, neboť každé z těchto ustanovení umožňuje vyměřit poplatek podle pomůcek z rozdílných důvodů a v rozdílném procesním režimu. Zatímco vyměření při nesplnění povinnosti podle ustanovení § 92 odst. 4 daňového řádu předpokládá alespoň nějaké tvrzení o poplatkové povinnosti a nesplnění dokazování, tak naopak vyměření při nesplnění povinnosti podle ustanovení § 145 odst. 1 daňového řádu předpokládá, že daňový subjekt tvrdí, že žádnou poplatkovou povinnost nemá a podle pomůcek se dovozuje i to, že určitá poplatková povinnost existovala. I toto rozlišení má zásadní dopad do rozsahu odvolacího přezkumu. Nicméně žádná z těchto skutečností není z platebního výměru zřejmá.

[17] V případě, že se jedná o platební výměr, vydaný na základě dokazování (ve výroku není uvedeno, že byl poplatek vyměřen podle pomůcek), tak je zásadní rozpor mezi výrokem a odůvodněním prvostupňového rozhodnutí.

[18] Ať byl již platební výměr vydán na základě pomůcek nebo na základě dokazování, tak žalovaný na rozpor výroku a odůvodnění v obsahu žalobou napadeného rozhodnutí nijak nereagoval, a to přesto, že pro rozsah odvolacího řízení je právě určení způsobu stanovení místního poplatku prvostupňovým správcem místního poplatku podstatné. V souzené věci je tato otázka o to zásadnější, že dochází ke zpětnému vyměrování místního poplatku za předcházející poplatkové období a je třeba zároveň řešit otázku prekluze práva vyměřit místní poplatek.

[19] S prekluzí práva ve vazbě na prvostupňové rozhodnutí s ohledem na způsob vyměření místního poplatku se měl žalovaný vypořádávat v první řadě, neboť prekluzí práva vyměřit místní poplatek se musí zabývat ex offio i bez uplatněné odvolací námitky. S prekluzí práva ve vazbě na způsob vyměření místního poplatku souvisí i hodnocení úkonů prvostupňového správce daně, neboť k vyměření místního poplatku došlo až za účinnosti daňového řádu a veškeré úkony prvostupňového správce místního poplatku byly činěny za účinnosti daňového řádu. S tím souvisí řešení otázky, které úkony byly způsobilé přerušit běh prekluzivní lhůty.

[20] Na zpoplatněné období dopadá vyhláška města Brna č. 17/1998. Podle čl. 6 odst. 1 vyhlášky č. 17/1998 se poplatek platí ode dne, ve kterém poplatková povinnost vznikla, tj. ode dne uvedení výherního hracího přístroje do provozu. Dále pak podle čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 17/1998 je poplatník povinen doručit písemně, a to nejvýše pět a nejméně jeden den předem, správci poplatku ohlášení o uvedení výherního hracího přístroje do provozu. Podle čl. 8 odst. 3 vyhlášky č. 17/1998 pokud poplatník nesplní svoji oznamovací (poplatkovou) povinnost určenou touto obecně závaznou vyhláškou, lze dlužné poplatky vyměřit do tří let od konce kalendářního roku, ve kterém oznamovací (poplatková) povinnost vznikla.

[21] V souzené věci je zřejmé, že nejméně v případě zařízení v.č. 36602059 umístěného v provozovně Brno, Palackého 1174/63, které bylo uvedeno do provozu a poplatková

povinnost vznikla 30.8.2007, došlo k prekluzi práva. Zpětně bylo tedy možno uvedený přístroj zpoplatnit pouze do 31.12.2010, přičemž v této lhůtě nebyl ze strany prvostupňového správce místního poplatku učiněn žádný úkon. V případě dalších zařízení uvedených ve výroku prvostupňového rozhodnutí, u kterých byl provoz zahájen v roce 2008 bylo možno poplatek vyměřit pouze do 31.12.2011, resp. musel být v této lhůtě učiněn úkon ve smyslu ustanovení § 148 odst. 2 nebo odst. 3 daňového řádu.

[22] Proto je podstatné, jaký byl charakter úkonů prvostupňového správce místního poplatku a v nedílné souvislosti s tím hodnocení obsahu úkonů žalobce, učiněných v návaznosti na úkony prvostupňového správce místního poplatku. Aby bylo napadené rozhodnutí vůbec způsobilé přezkumu, musí z něj naprosto zřetelně vyplývat, jaký je názor žalovaného na povahu prvostupňového rozhodnutí, tedy zda se jedná o vyměření místního poplatku podle pomůcek nebo dokazováním a proč. Teprve v návaznosti na to zvolí žalovaný další postup. V případě závěru o použití pomůcek, který se dle obsahu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nabízí jako správný, musí být najisto postaveno, jestli byly pomůcky použity v reakci na nesplnění výzvy podle ustanovení § 92 odst. 4 daňového řádu nebo jestli byly použity v reakci na nesplnění výzvy podle ustanovení § 145 odst. 1 event. odst. 2 daňového řádu. Zároveň musí žalovaný jasně vyhodnotit výzvy ze dne 11.7.2011 (č.j. 1102427/2100/VHA/000/005 a ze dne 25.4.2012 (č.j. BKPO/5477/12/2100) a reakce žalobce na uvedené výzvy, neboť v odpovědi na výzvu ze dne 11.7.2011 žalobce uvedl, že „*ohlašovací a poplatkovou povinnost zcela splnil, když úřadu řádně ohlásil jedno povolené a provozované JTHZ MULTIVEGAS a jednu 3LINE ROULETTE v územním obvodu úřadu*“ a oproti tomu v odpovědi na výzvu ze dne 25.4.2012 uvedl, že „*v předmětném období nebyla JTHZ zákonem zpoplatněna*“ a dovedl, že poplatková povinnost neexistuje. Žalovaný tak musí dospět k jasnému závěru, kterým úkonem bylo řízení pro zpoplatňované období 1.7.2009 až 30.6.2010 zahájeno, zda byla žalobcem splněna ohlašovací povinnost být k jedinému zařízení a bylo dále vedeno důkazní řízení o počtu zpoplatněných zařízení nebo naopak nebyla ohlašovací povinnost splněna vůbec a z toho vyvodil procesní důsledky stran hodnocení použití pomůcek. V této souvislosti soud poukazuje i na text žaloby, ve kterém žalobce uvádí, že „*žalobce v čl. V odvolání jednoznačně namítá, že neprovozoval 27 ks JTZH, nýbrž 1 ks JTHZ. Žalobce se tak navzdory tomu, že je přesvědčen, že mu v rozhodném období poplatková povinnost vůbec nevznikla....*“

[23] Pouze na okraj k vyměření podle pomůcek soud uvádí, že pokud přistoupil prvostupňový správce místního poplatku k vyměření místního poplatku podle pomůcek, tak z jeho rozhodnutí není patrné, zda přihlédl k výhodám pro daňový subjekt nebo zda žádné výhody neshledal. Povinnost přihlédnout k okolnostem, z nichž pro daňový subjekt vyplývají výhody, i když nebyly daňovým subjektem uplatněny, vyplývá z ustanovení § 98 odst. 2 daňového řádu. Zároveň soud považuje za zásadní pochybení, že použité pomůcky nejsou součástí správního spisu. Absence těchto skutečností sama o sobě způsobuje nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí pro nedostatek důvodů a zároveň prvostupňové rozhodnutí nemá oporu ve správním spise. Jestliže prvostupňový správce místního poplatku použil jako seznam poskytnutý z MF (asi Ministerstvo financí ČR), pak tento seznam, resp. jeho originál, ověřená kopie nebo jakýkoliv jiná dostatečně určitá listinná podoba není založena ve správním spise, ve kterém se nachází toliko tabulka čísi vlastní rukou nadepsaná jako „*Seznam z MF 1.7.2009 – do 30.6.2010*“, jejíž pravost soud nemůže z ničeho zjistit ani ověřit.

[24] V souvislosti s možnou prekluzí práva vyměřit místní poplatek podle čl. 8 odst. 3 vyhlášky č. 17/1998 přezkoumá žalovaný, zda charakter jednotlivých úkonů prvostupňového

správce místního poplatku naplňuje náležitosti ustanovení § 148 odst. 2 nebo odst. 3 daňového řádu a posoudí dopad těchto úkonů na případné poplatkové povinnosti u jednotlivých zařízení s tím, že soud uzavírá, že podle správními orgány shromážděných materiálů v případě zařízení v.č. 36602059 umístěného v provozovně Brno, Palackého 1174/63, došlo k prekluzi práva.

[25] Jelikož předmětem přezkumu je napadené rozhodnutí ve spojení s hromadným platebním výměrem, je prekluze práva být u jediné poplatkové povinnosti důvodem pro zrušení celého napadeného rozhodnutí.

[26] K jednotlivým žalobním námitkám se soud za této procesní situace nemůže vyjádřit. Podstatu celé žaloby a všech skutečností v ní uváděných lze shrnout tak, že žalobce namítá, že pro zpoplatněné období vůbec neexistovala povinnost zařízení uvedená v platebním výměru ohlásit a hradit za ně místní poplatek, neboť tato zařízení místnímu poplatku nepodléhala. Jakkoliv se soud k obdobné otázce ve věcech téhož žalobce podrobně vyjádřil v rozhodnutí 31Af 9/2012, nelze k obdobnému vyjádření přistoupit i v souzené věci. Krajský soud je v rámci soudního řízení správního soudem přezkumným, nikoliv soudem nalézacím a nemůže přijímat závěry za žalovaného. V souzené věci není najisto postaveno, zda vůbec bylo ve věci postupováno procesně správně, přičemž hodnocení procesního postupu ve věci má zásadní dopad do odůvodnění napadeného rozhodnutí po stránce hmotněprávní. Soud proto nechce a nemůže předem hodnotit závěry žalovaného ani tyto hmotněprávní závěry přijímat za žalovaného.

VI. Závěr a náklady řízení

[27] Po provedeném řízení soud shledal, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., nemá oporu ve správním spise dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s a řízení bylo zatíženo závažnými procesními vadami, a to vydáním rozhodnutí po uplynutí prekluzivní lhůty a nesprávným procesním postupem v odvolacím řízení s ohledem na vydání prvostupňového rozhodnutí podle pomůcek, a trpí tak vadami dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Z uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm žalovaný rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního). Především by měl za zachování všech procesních pravidel vyjasnit pochybnosti, zda došlo k vyměření poplatku podle pomůcek a prekluze práva vyměřit místní poplatek.

[28] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému ve výši 11.712 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z odměny za právní zastoupení, a to za tři úkony právní služby ve výši 3 x 2.100 Kč a tři režijní paušály ve výši 3 x 300 Kč, vše dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31.12.2012 (srov. čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb.), navýšené o daň z přidané hodnoty, jejíž sazba činí 21 %.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. června 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu